KAISER ATTILA LÁSZLÓ

Sziámi délibáb I.

MÁJPENRÁJ

Publio KIADÓ

Sziámi délibáb 1.

Májpenráj

Kaiser Attila László

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

BEVEZETŐ

Sosem éreztem annyira aktuálisnak Karinthy Frigyes immár szállóigévé lett sorait *(„Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek…”),* mint amikor kitörni készültek belőlem a bensőmet szorító titkok. Amikor a közlés kényszere alatt vergődve, magammal folyton viaskodva a legmeghittebb bizalmasomnak én is a „mindenkit” választottam a „valaki” helyett. A lelkemet repestető örömeimet, a szívemet facsaró bánataimat a velem állandóan szembesítő emlékeimhez fűződő történeteknek, vagyis az életem érintett szakaszában oly fontos események őszinte és igaz meséjének akartam szabad folyást engedni, amikor írni kezdtem ezt a regényt.

Hosszú és gyötrelmes vajúdás után született meg az elhatározásom, melyet több ok is motivált.

A messzi Távol-Keletről szűkebb pátriámba visszatérve, a hosszú távollét miatt megcsappant baráti köröm megmaradt tagjainak szemében ott láttam a kételkedést, ha a kierőszakolt válaszaimban az egzotikus és elbűvölő Sziám milliónyi színéről, mesevilágáról, a „Mosoly országának” visszacsalogató varázsáról ejtettem szót. Nem vettem zokon; egykoron magam is fenntartásokkal fogadtam volna egy elfogult világjáró Thaiföldről szóló, szuperlatívuszoktól hemzsegő dicshimnuszát.

Csakhogy közben nekem megadta a sors, hogy átmehettem a trópusi nap és a monszun esőfüggönye által festett szivárvány szimbolikus diadalíve alatt. Hogy bár nem délibábot kergettem – láthattam egy szép sziámi délibábot. Részese lehettem csodáknak, amelyek bár feledhetetlenül megkínozzák a halandót, mégis olyan nemes patinával vonják be szívét, amitől még jobban vágyik a szépre, s kényes érzékenységgel becsüli meg az élet apróbb örömeit.

Az egészből kiragadott részletek nem lettek volna alkalmasak arra, hogy kíváncsi hallgatóimmal megértessem az elfogultságomat. Talán meg is mosolyogtak volna, ha érvként elmondom, mi is ejtett rabul abban a misztikus világban. A magam romantikus lelkületének rovására írták volna, ha megemlítem, hogy számomra mit is jelent egy lótuszvirágos tó meditációra inspiráló látványa… Mit egy orchideakert virág- és illatözöne… Vagy mit a matematikai pontossággal megépített templomok áhítata… S mit a zabolátlanul buja természet folyton megújuló, üde zöldje… Hogyan hatott rám az emberek őszinte megnyilatkozása, letörölhetetlen mosolya… Hogy milyen egy sziámi nő szerelme…

Hosszú ideig ki sem nyitott bőröndömben matatva szinte mindig letaglóznak a thaiföldi létem újra látott és érintett, útitársaimmá lett tárgyi emlékei. Két zörgőssé száradt jázminfüzér, egyiken a díszítésül beillesztett, a valaha lángvörös hibiszkuszszirmok színével harmonizálva rozsdáll már a csontszínű jázminokat átitató vér… Néhány fénykép a műemlékekről, szinte mindegyikén egy huncut mosollyal is mélabús szempárral… A karom már a gondolattól is sajgó sebének egyfajta emléket állító, díszes kötésű könyvecskébe ágyazott ötszáz bathos, aranybetétes bankjegy… A thai barátok fotói, a tőlük kapott, immár felbecsülhetetlen értékű apróbb, nagyobb ajándékok… Meg néhány már-már megsárgult irat.

Igaz: az emlékek újabb emlékeket idéznek. A nem is oly távoli múlt gondolati relikviái a vulkán erejével törnek felszínre a feledés homályából, s a visszapillantás kellemes érzéseket okozó derűjét bizony nem mindig sikerül megőrizni. Az örömök és bánatok szubjektív mementói ma is belső mosolyt vagy éppen könnyeket fakasztanak. A nagylelkű és a kegyetlen sors viaskodásának adománymérlege a sziámi létemet tekintve, meccsnyelven szólva valahol döntetlenre áll. Ám a rideg számokon felülemelkedő lélek mégis megborzong, a szívet melengető élményekkel szembeállítva a megélt dráma, a „boldogság kék madarának szárnyaszegése” okozta fájdalmat. S mert az ember hajlamos csak a szépre emlékezni, így a fájdalmasból is a szépet kiemelni és megőrizni, gyarló ember lévén bennem is a szép pillanatok kellemes utóérzése maradt túlsúlyban… A messzi mesevilág felvillanó képei mellett a jótékony feledéssel enyhített, az átélt lelki traumák már csak felsejlő kínjaira is gyógyírt jelent a múló idő. Vagyis a fel-feltörő lelkifurdalás okán, a memória szelektív kopásának az ellensúlyozására is született e regény: az agy hátsó zugainak rejtekében megbújó emlékmorzsák mögé von egyfajta könyv-betűkből rakott tükröt, aminek fénye mindig ott csillog majd a cselekvési mintákért, gátakat legyőző erőért kutakodó, múltba révedő tekintetemben.

Azt mondják, az ember a halála előtt néhány pillanat alatt filmszerűen újraéli az egész életét. Nekem mindössze néhány év távlatát jelentette a személyes tárgyak által megidézett, újra meg- és átélt sziámi életem, mégis áthatott egy a furcsa, megmagyarázhatatlan érzés. Amikor úgy érezzük, meghalunk egy kicsit… S bár éjszakát rabolva verítéket fakasztott a felszínre tört régi fájdalom, kellemes bizsergéseket egy-egy máig elevenen élő szép pillanat utóbűvölete, üzenetet is hozott a visszapergetett és a valamit lezáró, valami újnak a kezdetét jelképező film! Nem, nem múlhat el nyomtalanul az, amit az idővel megkopó memória képtelen hűséggel megtartani…

Igen, meg kellett írnom a történetet! Mintegy mementót állítva ezzel annak a néhány embernek, akik gyarlóságukban is emberek tudtak maradni, amikor a kapzsiság diktálta embertelenség közepette álltak ki a jóért a jó mellett. Aztán talán elrettentő példának, meg kellett mutatnom azt is, hova vezet a kapzsiság, mennyire aljassá tud válni a pénz pszichológiájának negatív hatása alá kerülő halandó, ha talmi gazdagságot ígér a becstelenséggel párosuló könnyebb út, a bűn útja.

A magam szerény eszközeivel ecsetelnem kellett annak a csodálatos országnak a szépségeit, népének nagyszerűségét s a szokásokat, viselkedési normákat, amelyek ismerete hasznos társakat adhat az odalátogató békés turistáknak is. Igen, a békés turistáknak! Akiknek kijár a mosoly… akiket megillet a békét, szeretetet és a szándék tisztaságát szimbolizáló jázminfüzér… akik életre szóló barátságokat köthetnek, ha készek a vendéglátók nemes szándékát nemes szándékkal viszonozni, tiszteletért tiszteletet adni, és bizalmat adni a mosolyok által sugárzott mélységes bizalomért.

Így utólag, a megannyi turistavendég között kicsit kiváltságosnak érzem magam a megkülönböztetett bánásmódért, ahogy

egyengették utamat a hamar barátokká lett s engem testvérként kezelő sziámi sorstársaim. Ahogy a tapintat és tolerancia felsőbb régióiból ízelítőt adva hunytak szemet a messziről jött „farang” kezdeti botlásain, kicsapongásain, s ahogy rávezették a könnyű kalandokra mindig kapható hímet a tartalmasabb élet, az ő polgári köreikben honos, morálisan nemesebb lét formáira… ahogy segítették a választott új hazában a beilleszkedést. Nem lehet elfelejteni sosem azt a buzgólkodást, ahogy a megannyi gyógynövény főzetét, az ilyen-olyan kencéket kevergetve és kenegetve igyekeztek trópusállóvá tenni az övékénél fehérebb és kényesebb bőrömet, elmulasztani a forróság kiváltotta állandó verítékezésemet. Vagy amikor megtanították, hogyan kell alkalmatosság híján két ujjal, könnyedén összeroppantani a rák páncélját. Miként kell készséggel használni az evőpálcikákat, vagy éppen miként, hogyan és miért kell alkudni a bazárban vagy a piacokon… Vagy hogy melyik növény fogyasztásától bársonyos a bőr, éles a látás, melyiktől múlik gyorsan a fáradtság, a fájdalom… És ahogy megtanították a tradicionális köszönés formáit, szabályait, a társadalmi érintkezés, a thai viselkedés írott és íratlan törvényeit, amelyek a beilleszkedés folyamatának alappillérei… Összeszámolni sem tudnám hirtelen, hányan hányféleképpen alakítgatták sziámivá a gondolkodásomat, csiszolgatták az európai fülnek oly furcsa thai nyelvben való jártasságomat…

Apróság! – mondhatná bárki. Apróság? Talán maga a művelet az… De nem az a cselekedetet, a szándékot átható szeretet, az el- és befogadás tettekben való megnyilvánulása. Persze említhetnék fajsúlyosabb dolgokat is az érdekemben és értem történtek közül, de csak a regény cselekményét megismerő olvasó számára lesz nyilvánvaló, hogy a barátok nehéz helyzetekben való kiállásai, az életük kockáztatásával is vállalt sorsközösség nem csupán közhelyszerű szólam, hanem valós tartalommal bíró nemes tett volt.

Persze, ne tévessze meg az olvasót, hogy olyan elfogultan írok arról a vidékről és lakóiról. Akinek lesz kellő türelme és érdeklődése a regényen keresztül végigkísérni az életem ama röpke időszakának eseményeit, az bizony szembesülni fog a mesés Sziám árnyoldalaival is, negatívumokkal, melyek időnként veszélyes élethelyzetekbe sodorják a tapasztalatlan és gyanútlan külföldit, ahogy próbára tettek engem is. Bizony emberből lévő emberek lakják azt az országot is; egyesek bűnöznek, mások üldözik a bűnt, s megint mások a lelkükben méltatlankodva tűrik és viselik a bűn, a bűnözés gyakran tragédiákkal járó következményeit. Kitermelődtek ott is a törvény által tiltott és mégis virágzó, főként a más tulajdonának a megszerzésére verbuválódott alvilág különféle illegális szervezetei. A világ minden tájáról érkezett kalandorok szövetkeznek időnként a bűnözésre épülő, könnyű hasznot ígérő üzletek működtetésére. Abban a közegben bizony olcsó az élet, virágzik a drog- és lánykereskedelem, s a szociálisan perifériára szorult, anyagilag kiszolgáltatott, megélhetési bűnözőkké lett bennszülöttek jobb kilátások híján készséggel asszisztálnak ehhez. Ingoványos talajon lavíroz az, aki balszerencséjének vagy könnyelmű hajlamának köszönhetően bekerül ennek a félelmetes világnak a látókörébe vagy netán a holdudvarába, hiszen önerőből vajmi kevés esélye marad a megszokott, nyugalmas élet folytatására… Vagy akár csak az életének a folytatására. Hacsak… Hacsak nincsenek olyan barátai, mint e sorok szerzőjének.

Igen, a végletek hazája Thaiföld, az egykori Sziám. Ahogy e regényből is kiderül, lehet csodák sokaságát, megannyi boldog percet idéző tündérkert, de lehet pokoljárásra emlékeztető helyszín is… Nézőpont, illetve a megélt élmények által kiváltott érzések kérdése a minősítés. Ahogy a történet szereplői is látták, vagy ahogy a történet olvasói láthatják a jókat és a rosszakat, a barátokat és az ellenségeket. Számomra a tündérkertet idézi… még akkor is, ha a pokoli percekből is kijutott néha.

A szerző

I.

Rossz előérzete a gyomrában jelentkező enyhe görcsben kapott új minőséget, amikor a fél szobát betöltő franciaágy fejrésze mellett álló éjjeliszekrényen diszkrét recsegéssel hívást jelzett a telefon. Bár éjszaka – hazatérve a mulatóból – szokása szerint lehalkította a készülék csengőjét, a lamellák tompa csattogása így is kiáltásként hatott a hajnali csendben. Nem a telefon keltette; már egy órája ücsörgött a keleti fekvésű szoba egész falát elfoglaló ablak elé helyezett fotelban. A dupla, vákuumozott üvegtábla szinte teljesen kizárta az ébredő város zajait, míg a vastag, bíborvörös sötétítőfüggöny a pár perccel korábban kelt trópusi nap fényözönét silányította halvány derengéssé. Amúgy nagyszerű időpont a gondolatok rendezésére! Szerette is az ilyentájt gyakran rátörő, meditációra inspiráló pillanatokat, de most? Egész bensőjét uralta a megmagyarázhatatlan feszültség, képtelen lett volna a koncentrálásra. Hagyta csapongani a gondolatait.

– Brrríp… Brrríp… Brrríp… – ismételgette önmagát a modern formájú készülék jeladója. Szaggatott hangjával elárulta, hogy a szálloda valamelyik belső állomásáról tárcsázták a szobát.

Rátkay immár negyedik hónapja a Hotel Ambassador vendége lévén, kiismerte magát a szokások és jelrendszerek között, ahogy őt is név szerint köszöntötték a meglepően nagy létszámú személyzet tagjai. Akik ismerték, tiszteletben tartották „farang” minősítésű allűrjeit. Így például a délelőtti órákban akkor sem kísérelték meg a takarítást vagy egyéb jellegű zavarást, ha elfelejtette kiakasztani a kilincsre a Ne zavarj! táblát. Tudták már, hogy a hajnali – rendszerint négy-ötóra körüli – páros ágyba kerülést követően legkorábban tízórakor szokott megjelenni a földszinti eszpresszóban amolyan reggeli helyetti kávézásra. Most pedig, vörösen izzó számaival, csak 7:10-et mutatott a szobarádió digitális órája.

– Brrríp… Brrríp… Brrríp…

Ki a fene lehet?! Európában éjfél múlt, Chanah és Paul csak tizenegy utánra ígérték az érkezésüket, a szomszéd szobában lakó Pali pedig – ahogy máskor is, ha akart valamit – egyszerűen átkopogna… A közös falon a folyosó igénybevétele nélküli szomszédolást biztosító, mindkét oldalról zárható dupla ajtó nyílt. Más pedig nem tudta a szobaszámát, jószerivel a címét sem. Amellett mindegyik üzleti partnere tiszteletben tartotta és megkövetelte az íratlan szabályt: az este kilenctől reggel kilencig tartó időzóna – hacsak nem rendkívüli ügyről van szó, amit bizony indokolni is kell, hogy ne menjen sértésszámba – a magánéleté.

– Brrríp… Brrríp… Brrríp!

Valószínűleg téves hívás… Majd elunja az illető, ha nem veszi fel a kagylót! De nem: a távbeszélő szabályos periódusokban – három csengetés után rövid szüneteket hagyva – szinte sürgetően követelőzött. Joe is megmozdult a vékony, finom anyagú, trópusi takaró alatt. Az eddig az arcát takaró, dús, derékig érő fekete hajsátrát egy tétova mozdulattal a vállára lökve, thai nyelven motyogta félálomban:

– Laszin, thóraszap, khun dajjin rű? (Laci, hallod, telefon?) – A férfi nem szerette volna, hogy a láthatóan kimerült, s újra mély álomba zuhant lány felébredjen, így azonnal az éjjeliszekrény felé lépett. Még nem is ért hozzá a készülékhez, amikor az elnémult.

– Előbb is meggondolhattad volna! – dünnyögte enyhe bosszúsággal, amiért megzavarta a lány pihenését. Az meg se fordult a fejében, hogy fel is vehette volna a kagylót – lerázva ezzel a minden bizonnyal megtévedt hívót. Nem várt semmilyen hívást, különösen a hotelen belülről nem.

Az előbbi mozdulattól félrecsúszott takaró derékig fedetlenül hagyta Joe-t, s a tökéletes alakú test fogva tartotta a tekintetét. Kéjes borzongással gondolt az elmúlt órák történéseire, miközben szemét legeltette a lány arisztokratikus vonásokat mutató, szabályos, bájos arcán, művészi rajzolatú ajkain, kecses vonalú nyakán, aranybarna bőrén, s teltségükben is formás, izgató keblein.

– Es war zu schön, um wahr zu sein! – idézte a németek kifejező, e szituációban különösen érvényesnek vélt mondását, s úgy is gondolta: Olyan szép, hogy nem is lehet igaz!

Már száztizenhat napja annak – számon tartotta –, hogy rabul ejtették a nő hosszú pillákkal árnyékolt, enyhén ferde vágású, koromfekete szemei. A hivatalos ügyeiket leszámítva, azóta szinte minden percüket együtt töltötték, és bár teljes mértékben kiélvezték, birtokolták egymás testét, mégsem tudott betelni a látványával. Egy kínai bölcselkedés szerint a szeretet a szemben kezdődik, a szívben érlelődik… Fenntartások nélkül fogadta el – kettejük története által is igazolva – a magvas gondolat életszerűségét, azzal együtt, hogy bár nem tudatosult benne igazán, mélységesen szerette a lányt, ragaszkodott hozzá.

Elengedte a füle mellett a kollégák csipkelődő – Joe-val összefüggő monogámiájára vonatkozó – megjegyzéseit… Merthogy a szexturizmus eme fellegvárában érthetetlen, sokak számára meghökkentő viselkedésével ugyancsak kirített a külföldi hímek közül. Megmosolyogni való fura figurának számított a naponta új húsra vadászó fehérbőrű (a thai emberek által csak farangoknak nevezett) férfiak szemében. Az üzleti partnerévé lett német fiú, Paul is (akinek négy éves sziámi tapasztalata amúgy szolgált némi tekintéllyel) gyakran ugratta. Utalva a helyszínből fakadó fonákságra, fehér holló gyakoriságú bangkoki monogámiának nevezte a hűségében megmutatkozó különcségét. Rátkay nem törődött vele, jól érezte magát Joe-val.

Aztán – bár nem mondta ki – amúgy is belefáradt egy kicsit a Thaiföldre érkezése utáni első időszak naponta ismétlődő, mohó tobzódásába. A meglehetősen egyénileg és célszerűen alkalmazott „Si libet, licet” – Ha jólesik, szabad – mentalitással vágta bizony

maga is a sarjúrendeket a gyönyör mezején. (Gondosan kitörölve memóriájából a latin mondás folytatását: Non omne licitum est honestum – nem minden tisztességes egyúttal, amit tenni is szabad).

Feltehetőleg Joe megjelenésével kerekedett felül benne az európai erkölcsi normák között nevelkedett, s az itteni, merőben eltérő moralitás – szexuális szabadosságban is megnyilvánuló – előnyeit gátlástalanul kihasználó férfiak alkalmankénti lelkiismeret-furdalása. Különösen, ha a tobzódásokat követő másnapos állapotban a vallási skrupulusok is felszínre törtek. Persze némi csömört is érzett attól, hogy minden reggel más nőt kellett kitessékelni az ágyából, s zavartan magyarázkodni, miért nem emlékszik a nevére, ha valamelyik mulatóban ismét összefutott az előző éjszakai „ágybetéttel".

Korántsem memóriazavarról volt szó: az esetek többségében be sem mutatkoztak, még illemből sem kérdezte meg az alkalmi szeretők nevét. Az ilyen szituációkra különösen hasznosnak érezvén a „Nomina sunt odiosa" – A nevek említése kerülendő – mentalitást. Amúgy egy idő után már szégyellte is magát – önmaga előtt, amiért oly könnyen, talán az élettől kapott újabb és újabb pofonok által kiváltott dacból időlegesen feladta korábbi hitvallását. Hitte és hirdette, hogy az ember igazi testi, lelki és szellemi egységét beteljesítő erotika szent és sérthetetlen. S hogy ennek harmóniáját megtöri az érzelmek nélküli szex.

S amint a lány ámulatba ejtő szépségére való rácsodálkozását követte idillikusnak mondható kapcsolatuk, kezdett újra hinni a tiszta szerelem feloldozó hatásában, s őszinte odaadásával, hűségével vezekelt. Figyelemre se méltatva a strigulákat húzogató, trófeákat gyűjtögető férfitársai ugratását, csupán megjegyezte: nem a mennyiség, a minőség a fontos! Lassan aztán azok is tudomásul vették a lehorgonyzását, s tréfálkozva mondván, hogy a folyamatos próbálkozással ők is a minőséget keresik, naponta eltűntek a szenvedélyes gyönyörperceket, erotikus-egzotikus élvcsodákat ígérő utcák valamelyikében.

Persze a realitáshoz hozzátartozott, hogy a perifériára szorult, megélhetésüket a vigalmi zónákban kereső, törékeny termetű, örökletesen szép sziámi lányok között (akiknél az ártatlanság inkább a szerencsének, mint az erénynek volt betudható!) feltehetőleg sokan futkostak a Joe-hoz hasonló vagy talán szebb lányok, de számára az új kalandokra csábító hölgyvilág az érdektelen szférába tartozott. A korábban elfogadott szólás, a „Varietas delectat", avagy a változatosság gyönyörködtet idevonatkozó értelme elveszítette a jelentőségét, inkább a szép pillanatok még szebbre váltására szelídült és nemesedett. Érezte, tudta: pusztán a szépségével nem tarthatta volna meg őt a lány. Ám a szenvedélyes szeretkezéseik, a naponta új élményekkel gazdagodó közös múltjuk, lelki azonosulásuk mellett valami egészen furcsa vonzódás, rajongással, kíváncsisággal kevert érzelmi és értelmi kötődés ezernyi jelét fedezte fel magán. Emellett Joe-ban valami rejtélyes titok is vonzotta, és nem hagyta nyugodni.

Sawan Buabán az anyakönyvezett neve, a Joe – thai szokás szerint – hivatalosan is regisztrált becenév. Rátkaynak tetszett, s a lelke mélyén nagyon is találónak érezte, hogy az északabbra lévő Sawan folyóról kapta keresztnevét a lány, jól illett a családnévhez, a Buabánhoz, ami kinyílt lótuszvirágot jelent.

Joe-nak a Szingapúrban élő ikertestvérén kívül egy öccse és két húga alkotta a szülőkkel együtt héttagú famíliáját. A jobb életkörülmények, a család segítése reményében a Maláj-félszigetbe nyúló déli országrészből, a mintegy hatszázötven kilométerre lévő Surat Thani városából került fél éve Bangkokba. Aranyműves képesítést szerzett, de munka híján nem tudta gyakorolni a szakmáját; asztalos apjának segített, miközben táncolni tanult és nyelviskolába járt.

A főváros egyik patinás múltú művészi táncklubjába az első próbálkozására felvették, így a metropoliszban maradt. Azóta „First class", minősítése, no meg kiemelt fizetése lett, aminek felét az otthoniak segítésére, rendszeresen postára adta. Egy közben alakult művészi csoportnak is a szólótáncosa lett, napi kétszer lépnek fel a tradicionális thai művészetekkel reprezentáló exkluzív bárban, de egyre gyakrabban kapnak meghívást egy színházi revüműsor gálaestjeire is.

– Pen khon farang, Laszin majru! (Laci külföldi, Laci nem érti!) – mosolygott sejtelmesen, ha faggatta, ha rákérdezett a sokasodó miértekre.

Pedig a kérdések szaporodtak a lány megnyilvánulásai, elejtett szavai, néha indokolatlan szomorúsága láttán. A férfi meglehetően jól ismerte már a thai életformát, de Joe sztorija nem illett a képbe; fontos láncszemek hiányoztak. Sokadik megfejtési kísérlete futott zátonyra: a lány mindenben alkalmazkodó és partneri volt, népének tradícióit követve megpróbált maximálisan idomulni hozzá, de a titkait, bár létüket a férfi csupán sejtette, nem hagyta kifürkészni. Mindig a már bevált fordulattal zárta a faggatózást: mutatóujját lakatként a férfi ajkára tette, és tágra nyílt szemében könnyekkel, szinte suttogta:

– Thirak… Pholeeo! Chan rak khun! (Kedvesem, elég! Szeretlek téged!)

Olyan kedvesen, áhítattal mondta, hogy azonnal leszerelte a próbálkozásokat. Amúgy jelét sem mutatta, hogy zokon vette volna a kutakodást, ő lezártnak tekintette az ügyet. Más kérdés, hogy – a tapintat és tolerancia magasabb régióiból néha ízelítőt adva – sosem akart a férfi által a sorsáról elmondottak mögé látni. Hálás volt minden szóért, a legjelentéktelenebb múltbéli történetért, de a világért sem sürgette, faggatta volna. Ízig-vérig thai lévén, zsigereibe ivódott, hogy a férfinak sosem kell megindokolni, megmagyaráznia tetteit.

– Brrríp… Brrríp… Brrríp…

A halk rezgést csupán tudatalattija érzékelte már, hiszen mialatt a mezítelenül heverő lányban gyönyörködött, átállította a kapcsolót, így csak az apró lámpa fényének pulzálása jelezte a kitartó hívó újabb próbálkozását. Mintha biztos lett volna benne, hogy ott vannak a szobában. Ahogy újra érzékelte a betolakodót, azonnal elsuhantak agyából a szívmelengető gondolatok, s átadták

helyüket a hajnalban született, mellesleg indokolatlannak vélt belső feszültségnek és nyugtalanságnak.

– 420-as szoba! – szólt bele németül a kagylóba. Tapasztalata szerint meglehetősen kevesen beszélik a germánok nyelvét a tízmilliós világvárosban, így téves hívás esetén azonnal rövidre van zárva az ügy. Hirtelen átsuhant az agyán az is, hogy talán Chanah-ék programja változott meg, és Chanah Toyotájában ülve Paul telefonál.

– Excuse me! Te nem beszélsz angolul? – A középkorú férfira utaló hang elbizonytalanodva halt el, s valamilyen arabra emlékeztető háttérbeszélgetés szűrődött a kagylóból. Gondolatnyi szünet után sokkal magabiztosabban folytatta a telefonáló. Erős akcentusa ellenére érthető volt az óhaja: a szőke hajú magyarral akar beszélni. A férfiban megszólalt a vészcsengő: elharapta a szót, mielőtt kimondta volna Bartha szobaszámát. Mit akarhat az angolul jószerivel csak köszönni tudó partnerétől ez a feltehetően arab idegen?

– Sajnálom, itt nincs semmilyen szőke hajú, magyar ember! – Hangja visszafogottsága mellett is eléggé elutasítóan csengett.

– Nem probléma! Tudom, hogy te is magyar vagy, és társad a szőke! – Valamiféle fenyegetés érződött ki a szavaiból. – Ajánlom, hogy átadd neki az üzenetünket! Nagy baj lesz, ha ma estig nem fizet!

– Miért és kinek kellene fizetnie? – buggyant ki belőle a kérdés önkéntelenül, holott igyekezett érdektelennek tűnni. Veszélyt érzett, de sejtelme sem volt miért, és milyen irányból közelít.

Képtelenségnek tűnt számára, hogy a meglehetősen gyámoltalanul viselkedő Pali belekeveredhetett volna valamibe. Sokkal inkább tűnt valamilyen provokációnak a helyzet. Bár igaz, Bartha Pál az utóbbi napokban meglehetősen gyakran telefonálgatott félrevonulva, s valamilyen blőd, mindenesetre diplomatikus válaszaival kitért a kérdései elől. Aztán meg nem is firtatta különösebben: a közösen szervezett üzleten kívül semmi sem kötötte őket egymáshoz, s ha befejeződik a tranzakció, mindenki megy tovább a maga útján. Meglehet, sosem találkoznak többet az életben. S most, hogy megtámadva érezte – viszonyuk felszínessége ellenére is –, felelősséget érzett érte, kötelességszerűen igyekezett a védelmére kelni.

– Miért és kinek kellene fizetnie? – visszhangzott benne a saját kérdése.

– A lány miatt kell fizetni! Egy hete már nem dolgozik, és a családjának van ötvenezer bath vesztesége… Mi a család érdekeit képviseljük. A szőkének ma meg kell fizetni a veszteséget, ha nem akar bajt magának!

– És te ki vagy, honnan telefonálsz? – akarta húzni az időt, hátha eszébe jut valami okosság. Már nem tűnt annyira abszurdnak a szituáció, kezdett derengeni valami az efféle sztorik kapcsán. Mindenképpen információk kell, hogy adott esetben védekezni lehessen.

– Az én nevem nem fontos, csak üzenetet hoztam! Egyébként itt vagyok a hotelban, a recepció mellett. A házi telefonkabinból beszélek.

– Nem is sejtem, miről van szó… Ezek szerint két postás diskurál más üzletéről?! Anélkül, hogy konkrétan tudnánk a részleteket? Ebből én nem kérek, rendezzék egymás közt a dolgot!

– A te dolgod, mit teszel! Én átadtam az üzenetet, s ha nem adod tovább, felelni fogsz érte! Hiába állítod, hogy nem a te ügyed, barátja vagy a szőkének, és közvetve felelős a történtekért!

– Meglehetősen furcsa filozófia! Viszont, ha így értelmezitek, jogom van tudni, mit követett el a barátom! Miért akartok tőle ilyen sok pénzt? Úgy gondolom, mégis meg kellene beszélnünk a dolgot…

Meggyőződésévé vált közben, hogy Pali nem tud semmiről. Ismerve labilis idegállapotát, az átlagot messze meghaladó szorongási együtthatóját, a jelen helyzet hatása alatt nem tudott volna olyan felszabadultan szórakozni az elmúlt este. Ötvenezer bath egy bolti dolgozó több havi keresete Bangkokban!

– Én csak a szőke emberrel beszélek! – jelentette ki a hang kategorikusan. – Ha nem akarsz bajt magadnak, ne avatkozz bele túlságosan, csak add át az üzenetet!

– Ez így logikátlan! Az előbb még azt mondtad, én is felelős vagyok a történtekért! Amit természetesen visszautasítok! Egyébként, ha itt lenne a szőke ember, akkor sem tudnátok beszélni vele, nem tud angolul. És azt hiszem, fizetni sem fog…

– Talán nem szereti az életét?

– Te fizetnél, ha egy idegen kérne erre? – Éreztetni akarta, hogy nem ijedt meg, nem hatott rá a fenyegetés! Ha egyenrangú félként tárgyal, nem kapnak vérszemet. Persze a húrt sem akarta túlfeszíteni, ezért hozzátette:

– Nincs is annyi pénze a szőkének…

– Akkor adj neki te! A barátod, nem?!

Hirtelen tört rá a felismerés: nem véletlenül hívták az ő szobáját! Bizonyára ismerik a körülményeiket is. Sokan tudhattak az üzleteikről, hiszen többnyire a szálloda sörkertjében találkoztak a partnereikkel. Aztán a többhónapos, borsos hotelszámla, a többszemélyes ebédek, vacsorák, mozgalmas éjszakai életük is sok mindenre engedett következtetni a figyelmes szemlélőnek. Valaki megszimatolta a pénz szagát, és leadta a drótot. Minden valamirevaló bandának megvolt a maga figyelőembere a szállodákban: feltérképezték a vendégkört, és továbbították az információt. Chanah nem véletlenül hívta fel annak idején a figyelmüket a külsőségekben visszafogott életvitel fontosságára, s a titok-szabályok megsértésével kapcsolatos balesetveszélyekre.

– Thaiföld aranybánya, jó üzleteket lehet kötni, de nem szabad reflektorfénybe kerülni, mert azonnal megjelennek a vámszedők! – magyarázta az első kiruccanásuk kapcsán. S bár Paul néhány példával is alátámasztotta, az óvatosságra ösztökélő intelmeit sokszor figyelmen kívül hagyták. Aztán a napokban az Interneten is látott egy érdekes listát, mely a korrupció mértéke alapján rangsorolta a világ országait. S ebben az összehasonlításban Thaiföld szégyenletes minősítést kapott. A kormány a király és a közvélemény nyomására különböző intézkedésekkel próbálta ugyan felszámolni ezt az állapotot, de – ahogy Szicíliában is történt – az átfogó rendőri akciókról esetenként előbb tudtak a célszemélyek, mint a végrehajtók. Minden maffiaszervezet olajozottan működő hálózatokat épített ki, s a hivatalok különböző szintjein intézkedő, havi apanázsért vagy tisztes jutalékért korrumpálódott pártfogók egyengették vagy éppen fedezték a kábítószerrel, prostitúcióval, pénzmosással és egyéb tiltott dolgokkal foglalkozó bandák útját. Adott esetben a segítségül hívott rendőr lett a koronatanú – az áldozattal szemben! A férfi remélte, hogy nem valami hasonló van kialakulóban.

– Nem a barátom a szőke ember, hanem üzleti partnerem! – reagált a nem sok jót sejtető felvetésre, aztán hirtelen ötlettől vezérelve ellentámadásba lendült. – Nem tudom, kik vagytok, nem is érdekel! Az üzenetet átadom, de nem csak a szőkének, hanem a rendőrségnek is!

Nem lepte meg túlságosan a kagylóból kiharsogó gúnyos nevetés, annál inkább az immár tisztán érthető arab szavak, amit a telefonáló és a körötte lévők váltottak egymással. A hanglejtésekből ítélve, meglehetősen ingerülten. Beszélgetőtársa meg sem próbálta kizárni a vitájukból, mint aki biztos benne, hogy a vonal másik végén egy kukkot sem értenek az abrakadabrából.

– Gyertek le ide a szőkével, és megbeszélhetjük a dolgokat. Fél óra elég elkészülni? – szólt bele az arab a kagylóba sokkal barátságosabb hangon.

– Sajnálom, de ez most lehetetlen! – Érezte, hogy valami megváltozott a viszonyokban, s ő is visszanyerte a magabiztosságát. – Gyertek vissza délre, addigra végzek a munkámmal.

– Vagy most, vagy… – kezdett tiltakozni az arab, de a férfi belefojtotta a szót.

– Addigra visszaér a hotelba a szőke ember is… – blöffölt, az újabb háttérdiskurzus szerint hatásosan. Úgy tudta, Pali a szomszéd szobában alszik Nával, viszont az arabok előtt sem lehetett titok, hogy a sok kijárattal épített Ambassadorból bárki észrevétlenül távozhatott. Miért is vonták volna kétsége az állítását?

– Rendben, visszajövünk. Legyetek a kávézóban! De semmi rendőrség, O.K.?

II.

Az első gondolata az volt, hogy átkopog és felkelti Palit, aki valóban a khmer lánnyal, Nával töltötte az éjszakát. A közös vacsora után ugyan elváltak, mert Paliék váratlanul meggondolták magukat, és mégsem tartottak vele megnézni Joe csoportjának a fellépését. Hajnalban viszont hallotta az ajtajuk csapódását, és a lány jellegzetes torokhangját is felismerte.

Ná meglehetősen jól beszélt thaiul, Barthát mégis valamilyen érthetetlen kambodzsai nyelvjárásra tanította, s kettejük kommunikálását (sem ő, sem pedig Joe) nem értették. Nem zavarta különösebben, még csak kíváncsi sem volt rá, vajon mit beszélhetnek. Ha nem erőlteti Pali, hogy egymás mellett lakjanak, jószerivel nem is tudott volna a lányról, illetve a tartósabbá vált kapcsolatukról. Annak ellenére, hogy fenntartásai voltak Nával szemben, valahol hálás is volt neki, mert feltűnése óta Pali nem lógott állandóan rajtuk, nem nyafogott unásig a honvágya miatt. Arra viszont nagyon vigyázott, hogy véletlenül se szólaljon meg thaiul a lány előtt, s Palit is megkérte, ne elárulja Nának az ebbéli képességét.

– Nincs kedvem tolmácsolni… – vonta meg a vállát Pali értetlenkedő kérdésére. – A végén még az ágyba is meghívnál segíteni. Kínlódj vele magad!

Több mint egy hete Paul és a látogatóba érkezett hamburgi barátja „Az éjszaka a kéj szaka!” filozófiával elcsalták őket az Ambassadortól talán nyolcszáz métere lévő szex-szigetre, az immár világhíressé – vagy hírhedtté? – lett Nana Plázára. A rendkívül forgalmas vigalmi negyedben vagy harminc night club, több tucatnyi bár, söröző kínálta meglepő töménységgel a szórakozás és szexuális szolgáltatások legváltozatosabb formáit. Sok hangulata nem volt ugyan a kiruccanáshoz, de Joe – akinek aznap este egy tripla gázsit ígérő vendégszereplése volt az egyik reprezentatív hotel előkelő külföldi vendégeknek rendezett műsorában – biztatta:

– Ne bántsd meg a barátaidat, menj velük! Nem kell engedned a csábításnak ahhoz, hogy jól érezd magad!

Ki akarván kerülni a kapcsolatteremtést segítő ivóktól zsúfolt belső udvar lépten-nyomon felkínálkozó és nehezen lerázható lányait, azonnal az emeleti bárba mentek. Nem mintha ott kevésbé lettek volna kitéve a kísértésnek, de a rafinált játékszabályok szerinti megkörnyékezés trükkjeit nagyjából már ismerték. Éppen elég forró éjszaka volt mögöttük, amit ilyen vagy hasonló környezetben töltöttek el. A madám – vagy, ahogy itt nevezik: a mamaszán – a meglehetősen népes hölgykoszorú felügyelője (maga is kiöregedett prostituált) komoly szakmai rutinról bizonyságot téve azonnal kiszúrta, hogy Pali a „leggyengébb láncszem”, s egy perc alatt rásózott egy konzumlányt.

– Ugye, nagyon szép nő? – kérte ki az ő véleményét is Pali, amint bemutatta neki a kambodzsai határvidékről származó, csinos arcú, ám meglehetősen vékony Nát. Mit lehetett erre mondani? Beledörmögött valamit a fülsiketítő diszkózenébe, s bólintott. Kis idő múlva a friss páros már a hotel felé araszolt egy motoros riksával, számlóval vagy, ahogy a népnyelv nevezi, a tuk-tukkal.

Nem tartotta számon, hányadik éjszaka voltak szomszédok, csupán nyugtázta, hogy Pali már nem ugratta a monogámiával, s ha netán közös programot szerveztek, mindig Nával az oldalán jelent meg. Bár a lánynak fix fizetéses állása volt a mulatóban, nem okozott gondot pár napra kivenni a munkából. Bevált gyakorlat, hogy a hosszabb távú együttlétre vágyó férfiember befizeti a napi bérnek megfelelő összeget a szórakozóhely pénztárába, s a nő szabadságot kap. A másnap esti nyitásig így kiváltott lány bárcáját (a kiválasztást segítő, személyhez kötött számmal ellátott, pénzérménél alig nagyobb, kitűzős korongot) az állandóan ott lebzselő – pásztorórára való invitálást vagy helyettesítő munkát váró, státuszban nem lévő – lány akaszthatja a bugyijára vagy a melltartójára. Kitűnő üzlet ez valahol: jól jár a bár, mert egy munkadíjat megspórol, s nagyon elégedett a beugró új lány is, hiszen esélyt kap rá, hogy felhívja magára a tulajdonos figyelmét. Aztán az élet sem állhat meg: a porondon a sűrű váltás mellett is állandóan kell lenni egy-egy tucat, bájaival csábító táncosnőnek. No meg a bárpultot, a kiemelt szintű táncparkettet övező bokszokból sem hiányozhatnak a ledér, fogyasztásra inspiráló fehérnépek.

Pali sem térhetett el a szisztémától, tehát az araboknak – bármi legyen is a szándékuk – nem légből kapottak az információik! Meg aztán a lány nevét is pontosan tudták… Az általuk említett veszteség viszont enyhén szólva túlzás, valahogy nem illett a képbe… Ellentmondott minden kialakult gyakorlatnak, akár az összeget, akár az itteni szokásoktól eltérő működésképtelenséget tekintette. Nem mintha a zsarolók (eldöntötte már magában, hogy nem lehetnek mások!) valaha is ragaszkodtak volna a kristálytiszta logikai okfejtéshez. Hacsak Bartha nem hallgatott el valamilyen fontos eseményt, ami magyarázatul szolgálhatna.

– Fel kellene kelteni! – lépett is a kettős ajtó felé, de az utolsó pillanatban megtorpant. Korántsem a sajnálkozás miatt, ámbár talán ha két órát alhattak. Inkább Pali reagálásától tartott: amilyen ijedős srác, biztosan pánikba esne!

Volt már alkalma látni stresszhelyzetben, noha túlzással lehetetett volna csak egyenlőségjelet tenni egy repülőgép startolása és egy gengszterbanda fenyegetése közé. A kifőtt csont fehérségéhez lehetett hasonlítani Pali arcszínét, miközben remegő szájszéle művészi koreográfiájú táncra ösztökélte dús szőke bajuszát. Gyorsan könnybe lábadt szemeinek kitágult pupilláiban a semmi tükröződött, s a szinte teljesen mozgásképtelenné lett férfin jószerivel csak a remegő térdek és kézujjak jeleztek életfunkciót.

Aztán egy másik alkalommal, egy másik gépen az aerofóbia szinte minden látható tünetét produkálta. A Himalája felett repültek. A meglékelt viharfelhőkből rájuk zúdult jégdarabok valóban ijesztően csattogtak, a gép pedig párszáz métert szabadesészerűen zuhant. Később, a test viszonylagos stabilizálódása utáni pszichikai reagálás ugyancsak meghökkentő volt. Páni félelmét nem is titkolva, ünnepélyesen megkérte őt, hogy gondoskodjon a családjáról, ha vele valamilyen végzetes baleset történne utazás közben. Mintha nem egyazon gépen utaztak volna…

A másként jó eszű, jól kombináló, simulékony modorával könnyen az emberek bizalmába férkőző, harmincnyolc éves Bartha Pál egyszerűen elveszítette a fejét, ha számára újszerű vagy kiismerhetetlen helyzettel találta szemben magát. Irtózott a konfliktusoktól, s mintha akklimatizálódott volna a thai mentalitáshoz, inkább veszni hagyott dolgokat, minthogy komolyabb afférba, élesebb vitába keveredjen bárkivel is. Márpedig – a jelek szerint – most nem holmi éles vitáról szólt a történet.

Végső konklúzióként döntött úgy a férfi, hogy egyelőre nem említi meg az esetet, csak miután a gondolatait rendezve kiokoskodik valamilyen ésszerű stratégiát. Még nem tudta eldönteni, hogy valamilyen durva tréfának vagy a számos óvatosságra intő, de nem kis kétkedéssel fogadott hasonló történetek egyikének lettek-e a szereplői.

– Thirak! Khun thanmaj thüng majnon? (Kedvesem, te miért nem alszol?) – ült fel az ágyban Joe. A takaróval állig elfedve magát, aggodalmas arccal nézett hol a férfira, hol pedig a dohányzóasztalon lévő hamutartóban jócskán felgyülemlett csikkekre.

– Buri mákmák! (Nagyon sok cigaretta) – Rosszallóan csóválta a fejét.

– Szavatdi khrap! (Jó napot kívánok!) – A férfi a lány mellé telepedve a köszönéssel és a szólásra nyíló ajkakra adott csókkal vette elejét az erős dohányzásra vonatkozó várható dorgálásnak.

Joe előbb évődve beleharapott a szájába, majd gyors csókkal borítva arcát, orrát, szemét, fülét, átkarolt nyakánál fogva hirtelen fekvő helyzetbe birkózta. Alig landolt a feje a párnán, a lány azonnal átvetette a lábát a combjain, s teljes testével hozzásimulva, fejét a férfi vállgödrébe fúrta – megalkotva így a megszokott alvási pózukat. Persze nem ernyedt el, sőt, túlságosan is ébernek mutatkozott.

– Lap szi! (Aludni!) – utasította erőltetett szigorúsággal, ám kinyilvánított szándékát cáfolva a férfi mellén átvetett karján kicsit igazítva, ujjaival cirógatni kezdte a tarkóját. Női ösztöneivel érezte a másikat uraló feszültséget, de nem sürgette kérdésekkel. Ismerték már egymás rezdüléseit.

– Joe, szeretnék kérdezni valamit… – Önkéntelenül suttogott, alig hangosabban, mint a légkondicionáló ventillátorának egész szobát betöltő lágy surrogása. A lány nem mozdult a kényelmes testhelyzetből, csupán finoman bólintott.

– Náról… Valami nem tetszik benne!

Régóta foglalkoztatta a gondolat, de talán sosem vetette volna fel a témát, most azonban kikényszerítette belőle az események sürgetése. Felszínes ismereteinél mindenesetre többre értékelte a női emóciót, úgy vélte, Joe jobban átlátja a khmer lány világát. Néha beszélgetett vele, így talán szolgálhat némi magyarázattal. A szemközti falat teljes hosszában elfoglaló alacsony bútorok feletti, felülről befelé bukó tükörsorban látta, hogy elkomorul a lány arca. Joe némi tétovázás után szólalt meg, s hangjából érződött a kelletlenség:

– Tudod, hogy nem szeretem őt! – Lassan, megfontoltan ejtette a szavakat, mint aki súlyos dolgokat akar kimondani vagy elhallgatni.

– Fontos lenne tisztán látnom! – Próbálta noszogatni, és látva, hogy a lány a semmibe réved, hozzátette:

– Történt valami!

– Elkövetett valamit? – ült fel hirtelen Joe.

– Nem tudom igazán, de olyan érzésem van, belekeveredett valamibe… Az előbb felhívott valaki telefonon, és furcsa dolgokat mondott!

– Tehát nem álmodtam a telefont… – állapította meg a lány, és fürge mozdulatokkal máris belebújt a nem sokkal korábban még a férfi testét borító köntösbe. Az asztali vízmelegítő felé tartva folytatta:

– Készítek kávét, és amíg megisszuk, elmondom, amit tudok. Tulajdonképpen már az este akartam szólni, de nem volt rá alkalom.

Szinte rutinosan kezelte a tábori kávészervizt, adagolta a férfi állandó társai, a világot látott, itt-ott zománcát vesztett bögréibe a nescafét, és öntötte fel a közben felforrt vízzel. Annak ellenére, hogy csupán ebben a rövidmúltú párkapcsolatban kapott rá a koffein zamatára, „Ez a nő dolga!” megjegyzéssel a saját privilégiumának tartotta a kávészertartás előkészítését. Az elegánsan tálcára helyezett csészékkel közeledve úgy tűnt, a szabadon hagyott fotelbe akar telepedni, aztán mégis a másik oldalon alsónadrágban ücsörgő férfi ölében helyezte kényelembe magát.

– Az este tudtál meg valamit? – A férfi hangja mohóságot árult el.

– Én inkább úgy mondanám, igazolódott a gyanúm! Tudod, engem attól a naptól fogva, hogy Ná megjelent itt a barátoddal, nyugtalanított valami vele kapcsolatban. Nem tudom, mi táplálta bennem az iránta érzett ellenszenvemet, mindenesetre igyekeztem megtartani köztünk a tisztes távolságot. Csupán a helyzet kényszere miatt beszélgettem vele nagy néha, amikor magunkra hagytatok bennünket.

– Sosem említetted, nem is utaltál rá!

– Miért tettem volna? – Joe csodálkozó szemeket meresztett, s a járomcsontján megfeszülő bőr láttán a férfi tudta, hogy másról van szó. – Én nem vagyok műveletlen európai lady! A thai nő tiszteletben tartja a férfi akaratát, és ellenvetés nélkül követi az útján. Ez tradíció, nem lehet megsérteni!

– És ha a férfi bolondságokat cselekszik?

Nem vitatkozni akart, csupán tisztábban látni a kikezdhetetlennek tűnő hagyomány számára meghökkentően furcsa titokrengetegében, ami olyan mérhetetlen büszkeséggel, megingathatatlan önérzettel vértezi fel e nép asszonyait, lányait. Valahol a távoli múltban gyökerezett, legendás hőssé lett nők tetteivel acélosodott büszkeség ez, semmi köze nincs a világ más tájain oly sok vihart kavart emancipációs törekvésekhez. Ennek a honszerző és -védő háborúkban, belső torzsalkodásokban is edződött népnek a férfiúival mindig egyenrangú nőit több mint fél ezer éve immár törvény védi jogaikban. Sziám egyik aranykorának legendás uralkodója, Borommatrailokkanat király alkotta, s a gyengébb nem egyenjogúságát biztosító regula kiállta az idő próbáját. A múltjához, tradícióihoz szilárdan ragaszkodó ország, a Muang Thai, a Szabadok Földje férfijai pedig inkább táplálják, mint korlátoznák nőik büszkeségét. Bár a családi hierarchiában gyakran csorbul az egyenjogúság, szokásaiban patriarchális a társadalom, s az asszonyok csupán másodhegedűsök az általuk hagyomány diktálta kötelességből maximálisan kiszolgált férjek mellett.

– Tudod, Laszin… – folytatta mintegy kiengesztelésül a kitörése miatt Joe –, te mindig megadtad nekem a tiszteletet, megbecsülsz, mintha a feleséged lennék. Mi okom lett volna rossz érzéseket kelteni benned, pusztán gyanú alapján?

– És most más a helyzet?

– Igen! Kötelességem immár figyelmeztetni téged! Nem akarlak ezzel befolyásolni a döntésedben. Elmondom, amit tudok, s úgy cselekszel, ahogy jónak látod!

– Tehát?

– Emlékszel arra az újságcikkre a Bangkok Postban? Tudod, az a korrupciós ügy a kanadaival? *Az erotika vámszedői* címmel írtak egy rendőrökkel együttműködő bandáról.

– Rémlik. Felsőbb szinten tussolták el az ügyet, a kisrendőröket bezárták, a banda pedig – feltehetőleg némi pénzáldozatnak köszönhetően – büntetlenül megúszta, és felszívódott.

– Hát éppen ez az! Elhinnéd, hogy Ná a banda tagjaként szerepet játszott az ügyben?

– Képtelenség! Honnan veszed ezt? – döbbent meg Rátkay a hallottaktól.

– Az este, a műsorszünetben beköszönt az öltözőmbe egy volt kolléganőm, mert előtte látott bennünket vacsorázni a Sea Foodban. Tulajdonképpen engem akart figyelmeztetni, nehogy kompromittálni hagyjam magam. Akkor ugyanis prostitúcióra kényszeríthetnének, mint Nát, aki a csali szerepét játszotta el.

A férfi, idegességét leplezendő, nagyot kortyolt a kávéból, de frissen parázsló cigarettáját tartó, megremegő ujjai árulkodtak. Már emlékezett az ügy részleteire is, egyúttal felidéződött benne Paul patetikusan költőies kommentárja: „A forró trópusi éjszakák fülledt erotikájának újabb kéjsóvár áldozata”.

Az immár klasszikusnak mondható forgatókönyv szerint történt eset gyakorisága miatt példaértékűnek tekintendő. Egy kanadai szalmaözvegy megszédült a csábító lány bájaitól, s egymás után három éjszakát töltött vele. Kifizette korrektül a tarifát meg a törvényszerűen mindig utólag felmerülő egyéb költségeket. Ezt viszont cáfolta a nő, amikor az állítólagos férjével és egy rendőrrel a kapott pénzt duplázni megjelent a hotelszobában, a korábbi légyottok színhelyén. A kanadai természetesen visszautasította a rögtönzött kihallgatása után készült rendőri véleményt, miszerint igenis tartozott, tehát fizetnie kellett volna. Ennek megtagadását követően az egyenruhás egyszerűen leütötte (a későbbi látlelet tanúsága szerint többször is), és mire bilincsekkel ékesítve magához tért, a nő a teljes készpénzkészletétől, közel kétezer dollárjától megszabadította. Ekkorra már készen volt a jegyzőkönyv is, miszerint a kanadai rátámadt az intézkedő rendőrre, aki kényszerintézkedést, azaz erőszakot alkalmazott.

Hogy miért hívtak rendőrt a helyszínre? Két alternatíva között választhatott a semmit sem értő szerencsétlen: az általa odacsalt és bezárva tartott nő hívott segítséget, mert erőszakoskodott vele… Vagy a jegyzőkönyvhöz csatolt bizonyítékot – néhány gramm heroint – a nő megtalálta a pásztoróra idején, és becsületes állampolgárhoz illően értesítette a hatóságokat… Mindkét lehetőség jó pár éves börtönnel jár a meglehetősen szigorú, esetenként középkori emlékeket idéző thai törvények szerint. Hacsak…

A kanadai ezt a bizonyos harmadik lehetőséget választotta: a sztornózott jegyzőkönyv ellenében hagyta veszni az újabb átadott csekkel is megfejelt pénzét. Aztán a sokk kiheverése után, barátai segítségével kerestek egy rendőrtisztet, aki valóban szívén viselte a korrupció elleni küzdelmet, és felderítette az ügyet. Más kérdés, hogy a pénzét sosem kapta vissza a nem éppen kellemes tapasztalatokkal távozó áldozat.

– Szerinted Ná most is ahhoz a bandához tartozik? – Tompán buktak elő a hangok. – Emlékszem, az újságcikk szerint ők a Cowboy

Square-en vadásztak alkalmas kuncsaftokra, Pali viszont a Nana Plázán ismerkedett meg vele…

Joe finoman elmosolyodott a férfi naivságán.

– Azt gondolod, van ennek jelentősége? Való igaz, a Patpong mellett ez a kettő a legismertebb szexcentrum, de van fogalmad róla, hány hasonló intézmény működik a városban? Mutass nekem egyetlen utcát, amelyikben nincs night club, karaoke-bár vagy masszázsszalon, vagy amelyikben csak egy ilyen van! Bármelyikben próbálkozhatnak, hiszen közvetve vagy közvetlenül mindegyik üzlet érintett az erotikus szolgáltatásban, a szexturizmus kiszolgálásában. Sőt, célszerű időnként változtatniuk a helyszínt. Aztán kimondottan szerencse kérdése, ki kerül a karmaikba. Ha belegondolsz, viszonylag kockázatmentes a trükk: az áldozatok mindegyikének van valamilyen takargatni valója. Legtöbbször az otthoni feleség vagy barátnő megcsalása… Érthetően nem akarják mindenáron a hatóságok közbelépését, a nyilvánosságra kerülést. Ebben van az alvilág ereje!

Szó se róla, okosan érvelt a lány, bár a férfi szerint nem kizárólag csak Thaiföldről lehetne ezt a képet megfesteni… Még ha itt hangsúlyosabban is vetődik fel a kérdés. A szexturizmus legfelkapottabb célpontjává vált Bankok – Ázsia Velencéje – a tízmilliós lélekszámával meg az állandóan jelenlévő, kétmilliónyira saccolt vendégeivel csaknem áttekinthetetlenné és ellenőrizhetetlenné vált. Szinte törvényszerűen termelte ki a maga áldozatait naponta szedő alvilágát. Pejoratív értelmezés szerint akár stílszerűnek is tekinthető a metropolis thai neve: Krung Thep – Az angyalok városa.

Ma már történelem: az ősi mesterség magas színvonala, mindent átszövő és behálózó iparággá történő felfuttatása a vietnami háború idején kezdődött, amikor a „Stars and stripes”, az Egyesült Államok csillagos-sávos lobogója szinte minden jelentős sziámi objektumra felkúszott. A kettészakadt Vietnamnak a komoly politikai elkötelezettsége miatt hadat üzent Thaiföld is, ugyanakkor szövetségese, az USA rendelkezésére bocsátotta a katonai bázisait, iparát pedig a háborús gépezet működtetésének szolgálatába állította, ami mellesleg kitűnő üzlet volt a thaiföldi embereknek, mint általában mindig a háborús szállítóknak. Erre az időre tehető az ország igazi gazdasági felemelkedése, egyúttal amerikanizálódása is.

A véres, sok áldozatot szedő dzsungelharcokba belefáradt jenkik harci szellemének az ébrentartását volt hivatott fenntartani a mesterségesen gerjesztett, majd megállíthatatlanul terjeszkedő és burjánzó prostitúció, melynek kiépült és folyamatosan bővült a helyenként ma luxus színvonalú infrastruktúrája. Amúgy kitűnő terep az efféle kicsapongásokhoz: a nemi életet erkölcsi gátlások nélkül, ősi természetességgel megélő kelet-ázsiaiak felismerve az üzleti lehetőséget, készséggel álltak az egzotikus kalandokra vágyó, tömött pénztárcákkal érkező harcosok rendelkezésére.

S az e tekintetben úttörőszerepet vállalt hadfiakat követték és követik ma is rendületlenül a könnyű erkölcs legendáját túlmisztifikáltsága ellenére is csábítónak találó kéjsóvár turisták. Az állam pedig, mivel óvatos becslések szerint is milliók élnek az idegenforgalom ezen ágának komoly nagyságrendű hasznából, szemérmesen lesüti a szemét. Amolyan „Fas et nefas”, azaz tiltott és megengedett helyzet alakult ki. Ennek ellenére, rangsorolva a veszélyeket és tennivalókat, a kormány kénytelen a fő erejét a kábítószer elleni küzdelemre összpontosítani, és csak esetenként – mintegy az akciók farvizén – lecsapni a droghoz szorosan kapcsolódó prostitúcióra települt bűnözőkre is.

Joe a második adag kávé elkészítésével bajlódott. Látszott rajta, hogy rövid monológjába nem fért bele a mondanivalója. A férfi biztatása nélkül viszont – a saját értékrendje szerint – a sértéssel felérő bőbeszédűség, az udvariatlanság hibájába esett volna. A férfi – látva a lány vívódását – kérdezett:

– Szerinted mi az oka annak, hogy ilyen sokan és egyre többen adják prostitúcióra a fejüket?

Joe nem válaszolt azonnal, mintha teljesen lekötötte volna a figyelmét a bögrék ízléses elhelyezése. Hátának feszülő íve mutatta ingerültségét, hiszen ő is a jelenséget elítélő polgárok többségének véleményével azonosult. A tehetetlen szemlélő szerepére kárhoztatottak érzékenységét irritáló, a valós, szituációt szégyenlő, minden ízében thai lány akár saját morális beállítottságát is képes látszatra megcáfolni népének védelme érdekében. Persze a mérhetetlen tapintat és tolerancia veleszületett vagy belenevelt szabályai megmutatják az utat a diplomatikus válaszokhoz, a hirtelen támadt indulat levezetéséhez. Nem kevés iróniát tartalmazó, meglepő szelídséggel kérdezett vissza:

– Igen, olvastam valahol, hogy az egész világon dívik a szexuális szabadság… Te melyik országra gondoltál konkrétan?

– Frappáns válasz! – ismerte e1 a férfi. – Tekintsd egyetemes kérdésnek, országoktól független!

– Tényleg ismerek lányokat, akik a testükből élnek, tudnék mesélni családi drámákról, kiszolgáltatottságról meg kilátástalanságról, de nem volna hitele. Aki nem ismeri a mai thai valóság összetevőit, a történelmi múltból s a buddhizmusból eredő vagy oda visszavezethető mentalitást, az nem tudná megérteni. Aztán minden népnek, feltételezem a tiédnek is, van gyengébb jellemű, a bűnözésre hajlamosabb rétege, mely nem tud ellenállni a csábításoknak.

Valamilyen megmagyarázhatatlan szomorúság hatotta át a lány hangját, rezignáltsága és sugárzó fiatalsága közt szinte tapintható volt az ellentmondás. A férfi ismerte ezt a furcsa melankóliába hajló hangulatát, amit mindig érzékelhetett, ha magyarázatot kért a szembetűnő thaiföldi ellentmondásokra. Meggyőződéses és lelkes patrióta lévén, a lánynak mintha fájdalmat okozott volna, hogy idegenek is meglátják országa árnyoldalait.

– Azt hiszem, igazad van, valóban világjelenség. Amúgy felesleges a kérdés, hiszen valóban több motivációt is ismerek. Talán

ezért van, hogy nem megvetem, inkább sajnálom a perifériára került nőket.

A bő férfiköntös sem tudta elrejteni Joe tökéletes alakját, és a férfi képtelen lett volna megállni, hogy ne vonja az ölébe, ne szorítsa magához. Európában csupán középtermetűnek mondták volna, de a meglehetősen alacsony sziámi lányok között kimondottan nyúlánknak számított. A maga huszonnégy éves érettségével sem tűnt oly törékenynek, mint honfitársai.

– Te nem is vagy igazi európai, egyáltalán nem úgy viselkedsz, mint a többi farang! – jelentette ki mély meggyőződéssel Joe. – Nem vagy pökhendi, nem kezeled le az embereket, nagy benned a tolerancia, és türelemmel viseltetsz mások iránt. Mint egy igazi ázsiai!

– Miért csodálkozol rajta? Mondtam már, az őseim ázsiaiak voltak, talán éppen a thai népekkel rokonok.

– Igen, mondtad… Ti nyugat felé vándoroltatok, mi pedig délre, csak az őshaza közös valahol a Mongol pusztákon… Amúgy a mi legendáinkban is él egy testvérnép, amely meghódította a messzeséget napnyugaton. Talán a hunok azok, hiszen ahogy tudom, velük egyszerre keltek útra az eleink…

Órákat tudtak beszélgetni a témáról, mindkettőjüknek a történelem volt a hobbija. Mivel a férfi meglehetősen felszínes ismeretekkel rendelkezett a keleti világ történelmiéjáról, a lány élvezettel osztotta meg vele a tudását a nyugati történetekért cserébe. A Thaiföldről begyűjtött útleírások is meglehetősen szerénynek bizonyultak ahhoz az információdömpinghez képest, amivel Joe látta el. Vele és általa tanult meg eligazodni az országban, annak tájain, Bangkokban, vagy, ahogy itt egyszerűen nevezik, Phra Nakhonban, a királyi fővárosban.

A férfi az alkat és az arcvonások alapján már különbséget tudott tenni a különböző thai törzsek összeolvadásából született nép egyes fajai között. Egész kis hibaszázalékkal meg tudta mondani, melyik tartomány szülötte az illető hölgy, de Joe beazonosításával zavarban volt. A szabályosan ovális, arisztokratikus vonásokat hordozó, bájos arcán az alig kiemelkedő járomcsontok lishu, a mindig csillogó szemének metszése kínai, az általános piszénél kicsit kiemelkedőbb orra karen törzsbeli, az átlagosnál világosabb aranybarna bőre pedig északi, Chiang Mai környéki eredetre utalt, de egyik jellegzetesség sem volt döntően sajátos.

Viszont szépen ívelt, telt, érzéki ajkai, dús keblei, hosszú combjai egyértelművé tették északi thai mivoltát. A közismerten az ország legszebb lányait termő, a messze északon található Lampang megye, valamint a Karen-fennsík távolabbi, északkeleti tartományait magába foglaló Issan szülötteinek a jellemzői ezek a gyönyörű női adottságok. Mintha valami csodálatosat akart volna alkotni a teremtő: a különböző törzsek nőinek a szépségét adó értékeket kimazsolázva, gyúrta volna össze. Joe amúgy tisztában volt adottságaival, a mindig tolakodó, éhes férfitekintetek is meggyőzhették róla, de nem tulajdonított ennek különösebb jelentőséget:

– Ez az én karmám! Talán a következő életemben rút leszek, s messze elkerülnek az emberek. Nem a külső szépség a fontos, hanem a harmónia a szívemben, a lelkemben, s hogy mennyi szenvedéssel találkozom a földi létben.

Minden megnyilvánulása hangsúlyozta megingathatatlan hitét a megvilágosodott, Buddha tanításában. Filozófikus egykedvűséggel élvezte a nap minden percét, s látszólag nem nagyon bosszankodott holmi apróságok miatt.

– A véleményedre vagyok kíváncsi, Joe! – váltott témát a férfi. – Szerinted, árthat nekünk Ná?

– A természetet nem lehet megakadályozni abban, hogy viharfelhőket küldjön fölénk, de nem sértődnek meg a szellemek, ha a felhők láttán magunkhoz vesszük az esernyőnket! – válaszolt talányosan a lány. Kínai bölcsességek tárházából merítve, állásfoglalás nélkül tudott reagálni.

– Azt hiszem, értelek! Az a baj, hogy nem látom a felhőket, de érzem az eső szagát… Az előbbi telefonbeszélgetés vihart ígér!

– Mielőtt elmondod, ne felejtsd: nem szégyen kitérni a dühödt elefánt elől!

III.

Feszültségét levezetni rótta a métereket a bejárati ajtó és a keleti, a szálló előtti parkolóra és szabadtéri étteremre, illetve az azt két oldalról (egészen a Sukhumwit Roadig) lezáró épületsorra nyíló ablak közti szabad térségben. Lépteinek zaját teljesen elnyelte a vastag, ruganyos padlószőnyeg, csupán Joe zuhanyzásának a neszei hallatszottak a fürdőszobából. A fülében viszont még ott csengtek a lány kommentárként is értelmezhető szavai:

– Féltelek, Laszin, féltem magunkat! – A mondat második fele felbolygatta. Bármennyire is veszélyt ígértek az előjelek, ez csupán, mint elhárítható kellemetlenség tudatosult benne, viszont őszintén megrémült attól a gondolattól, hogy alig elkezdődött boldogságát szétzúzhatják.

Bár nem tisztázta magában teljességgel a lány iránti érzelmeit, házassággal felérő kapcsolatuk okaként elégnek tűnt magyarázatul, hogy rendkívül jól érezte magát vele. És ez nem csak az ágyra vonatkozott. Abban bizonyos volt már, hogy az előzmények, az érzelmi vihart hozó időszak után nem tudna a csupán „ennyi volt, szép volt, felejtsük el” típusú klasszikus, ám tőle idegen köszönéssel lazán távozni.

Ezer szállal kötődött már hozzá, ahogy az egzotikus, maradásra késztető trópusi országhoz is. Viszont múltjából fakadó fenntartásai, a mély érzelmekkel szemben való, önvédelmi indíttatású tartózkodása, ebbéli félelmei miatt képtelen volt kettejüket érintő konkrét terveket szőni. Rendre elhessegette magától az ilyen tartalmú gondolatokat, ám szabadulni sem tudott tőlük.

Üzleti ügyben érkezett Thaiföldre, s mert úgy megbízói, mint jómaga is megtalálták a számításukat az itteni működésben, hosszabb távú, két-három éves kiküldetésben állapodtak meg az általa szervezett kereskedelmi tranzakciókat finanszírozó bankkal. A havi ellátmányából bőven telt a jómódúan léha, esetenként könnyelmű, amolyan „trópusi dolce vita” életformára, ugyanakkor a kapott jutalékok révén szépen hízott a Szingapúrban nyitott betétszámlája is. Chanah segítségével hamar bekerült az ázsiai üzleti élet vérkeringésébe, közösen létrehozott cégüket respektálták a partnerek. Eszerint akár a végleges maradáshoz is rendelkezett a szükséges egzisztenciával, de becsületbeli ügyének tekintette vállalt feladatának az elvégzését is. És a lassan körvonalazódó jövőjének észrevétlenül lett beleképzelt fontos szereplője a zsigereibe egyre mélyebben beivódott Joe. Mégis, bármennyire vágyta, legalább annyira félte is ezt az álmot!

Túlságosan sokszor megégette már magát az elhatalmasodni engedett szerelemmel: felkiáltójelként lebegett szeme előtt zátonyra futott két házassága, melyek nyomán gyökeret vert benne gondolat, hogy alkalmatlan a hosszabb távú együttélésre, eleve kudarcra ítéltek a próbálkozásai. S nem volt biztos abban sem, hogy e kudarcok után képes lenne-e helyreállítani a párkapcsolatokra vonatkozó felborult értékrendjét, s lelke mélyén még mindig sok sebtől vérezve megbirkózna-e egy új, perzselő szerelemmel, egy esetleges újabb csalódással. A saját, otthoni környezetében (ezt meggyőződéssel hitte!) nem születhetett meg az a nő, aki képes volna őt érzelmi alapon tartósan magához láncolni, aki kibillenthetné a nem kis küzdelem árán visszaszerzett lelki egyensúlyából.

Valójában ez is közrejátszott abban, hogy a szabad szerelem ázsiai fellegvárában kezdetben mértéktelenül habzsolta a kóbor numerákra kapható és azzal beérő nőket. Bujaságának csak a látszat megőrzése érdekében szabott határt. Üzleti partnerei közül valószínűleg nem mindenki akceptálta volna az amúgy újkeltű, Don Juan-i mentalitását és életmódját.

Az időközben baráttá lett Chanah, megismerve az ő zaklatott múltját, határtalan toleranciával reagált minden szélsőségére, csupán a veszélyekre hívta fel a figyelmét. Gyakran előfordult, hogy ha addig ismeretlen helyen kívánt áldozni a szórakozás és testi szerelem oltárán, Yusherin a bennszülött tekintélyével kísérte el az éjszakába, megóvni a lehetséges konfliktusoktól. S bár maga teljes mértékben tartózkodott a paráznaság bűnétől, mint szerződött szárazdajka, hajnalig őrködött, virrasztott szemlélődve, míg ő tobzódott a kéjben.

– Ne feledd: az ember tapasztalatok híján sebezhető, ha idegen környezetbe érkezik! Más, gyökereiben eltérő a mi kultúránk, a fehér ember számára felfoghatatlanok az itteni emberi kapcsolatokat és szövetségeket irányító szabályok! – figyelmeztette az áttekinthetetlen, szövevényes éjszakai élet útvesztőit ecsetelve. – Itt a Távol-Kelet szabályai szerint játszanak, s nem hezitálnak, nem küszködnek morális problémákkal, ha alkalom adódik megfosztani a pénzétől egy farangot. A fehér férfiak nem tanulták meg, hogy a szemük helyett az eszükkel figyeljék a világot, tehát látványt teremtenek nekik, s a szemükön keresztül csábítják őket a mellesleg drágán megfizetett bűnre.

Jórészt ezeknek az intelmeknek, a megannyi tanácsnak, a sziámi életforma fokozatos megismerésének köszönhette, hogy noha meglehetősen sokszor engedte magát kísérteni a külsőségeiben vonzó, a tömény erotikát művészi leleményességgel és ragyogó üzleti érzékkel kínáló egzotikus világnak, ez ideig ki tudta kerülni a sűrűn felállított csapdákat.

Talán a bosszúálló sors küldte el Ná képében valamelyik fúriáját, hogy benyújtsák a számlát a közelmúlt erkölcstelenségeiért? A felsejlett veszély polipkarjainak még laza ölelését borzongta a bensője, mert az ismert momentumok alapján érezte, hogy nem elbagatellizálható az ügy. Érezte a tudatalattiját addig birizgáló félelem átlényegülését is: szívében már nem az új minőségű agglegényi szabadságért, hanem Joe-ért okozott szorongást a bizonytalanság.

Tudata mélyéről citálta Walter A. Trobisch szavait: „A Biblia szerint, ha két ember szexuálisan megajándékozta egymást, nem ugyanazok már, akik voltak azelőtt. Nem cselekedhetnek úgy, mintha mi sem történt volna köztük. Egy párrá lettek tettük által, annak minden következményeivel…”

– Thirak, khun khidthüng arraj? (Kedvesem, min gondolkodsz?) – Észre sem vette, hogy Joe kijött a fürdőszobából, pedig frissen mosott hajának, testének finom parfümillata belengte a helyiséget. A lány gyakran beszélt hozzá az anyanyelvén, hogy tökéletesítse a férfi thai tudását, aki viszonzásul a saját angol kiejtését finomította.

– Phom majkhaotyaj phom rak thö rak szúaj meemót! (Nem világos nekem, miért szeretlek téged, szép boszorkány…) – vigyorgott provokálóan a férfi, figyelmen kívül hagyva, hogy összekeverte-e a szórendet.

– Nünglán dáo le phi! (Millió csillag és szellem!) – csapta össze a kezét megjátszott csodálkozással a lány. – Majrú rü? (Nem tudod?)